

Vísur og kviðlingar Magnúsar
Teitssonar frá Brún við Stokkseyri.

1. 17 blöð qto. og tveir miðar.
Með hendi Jóns Pálssonar.

2. 48 bls. qto. Rithönd ókunn.

Sjá enn fremur Handritasafn Jóns Pálssonar, 5. bindi no. 5b, Formannsvísur frá Stokkseyri.

38.

111

Magnús Teitsson : Þrjú úd Stokkseyri

var hagnættur ^{vel 2.} mig og fljóttur til að kasta fram boga; en vísur hans
að vísu úd sum lofiföri all-Máttar og notkud Kláir-þennlar, en þó
en margar svo lidugu og eins og mælt-mál af munni fram, að
vit ójarnan að þess falli í gleymstu. En þá handeyntur að þess
sum leid grein notkara fyrir því, hvemig og af hvaða ástodum þóð en
til orðnar. (Magnús Teitsson dó 19. janúar 1920, 67 ára að aldri).

I.

I. Eyjálfr Sigurðsson, Eyjálfrson frá Kallastodum, er sam. kalladur
göta maður og vandadur mig til ords og aðis, en elski laus úd að vera
notkud fjar-samur í viddali og jafuvel aðsugs-múttill; hann er þar
maður vosti og þá er hann talat úd einhveru, þer hann sig til, eins
og vísan leysi þorinn: (Hann er í daglegu tali nefndur Eyvi).

Eyvi þu elstir engan mann,
og elsti þarf að síða hann,
hann eltar bara önnu þann,
sem er að tala úd 'ann.

— " —

II. Þóðum í Stokkseyri hvefji bjuggu leingi hjón ein er hétu Páll
Hróbjartsson og Þorbjörg ^{Sveinsdóttir} (~~Sigurðardóttir~~ ~~Þorbjörg~~). Hann var kalladur
Palli í Þóðum, en hún, Þobba í Þóðum. Hóort þeirso dó fyrir,
leysi vísan:

Þobba' í Þóðum tók sér ferð í hendur,
uppi háa himinum,
að hitta' og sjá' ann Palla síns

Páll dó 6. des. 1903, 72 ára, en Þorbjörg Sveinsdóttir dó 18. janúar 1911, 80 ára

III. Í Hól í Skotshöfn eru hverfi hafa lesið búið og lúta um (1928) hjónin Guðm. Helga son og Halla Guðmundsdóttir frá Hallsbróti. Þau eru búið framfar-
stærandi dugleg til allrar vinnu og hafa deildar söm, en búið fagliga
þau farsvert övæmfull og eltri sem ánægðust með hjón síni. Um
þau þvæð Magnús Þeittoson þessa vísu:

Hann Guendur og hinn Halla' í Hól,
þau hugsa um gróður (= gróða);
en þó þau hafi fót og fódur,
finnst þeim eltri Þrottin góður.

— " —

IV. Í Nýj. harkala í Skotshöfn lúta þau Ríshardur Samundsson og
Johanna Hórnáhaus. Hjón þeim var vinnukona en Guðla hét og
dó hún. Um dauða hennar þvæð Magnús - en þerir þau máttu
full miltid ír myndfærd þeirra í Norrinni, þ. e. a. s. eins og vísan bendir til - :

Meins ír munda-lýsinnu
hirti Þrottin Guðla.
Létti rís í lýsinnu,
hjá Ríshardi og Jóni.

— " —

V. Sigmundur Sudojónsson og Guðrún Jónsdóttir Hórnáhaus ^{í Þeimaleig} áttu m. a. barn
dóttur sína en Halla hétin. Það var víst, að hún var auðin ósýndur
stúlka, en eins og þerir og þerist, lét hún vitanlega hjón auga til þeltanna.
Á heimili þeirra var haft miltid d'aloti í öllum lýsnum, eltri sigt hundum
og kóttum og vildu menn fá sér hund eða kótt af góðu kyni, fall og djúf
og vel fódur, var farið í Þeimaleig til að fá þau. Magnús þvæð:

Í Þeimaleig er bréms flest,
bulla og kvelur-sýkin,
hafa þeirnar heilsuþrest,
Hallu, Hórná og Hétin.

VI. Einhverntíma kom Magnús af sjó og hafði þeir lengi bláð barning í land og létinn aflo, á að reyna einn í heit af ysu. Með þeim var drengur einn í bátinum, og var hann oddinn örnagna af þessum er í land kom. Þegar Magnús og félagar hans kvíldu sig við að setja bát sinn, stóð drengurinn við hlið Magnúsar í þá hláð aftur með skutunum og höfðu þeir rannumæddir nið: hinn litla aflo og kváð þá Magnús til drengsins:

Þú ferd) ysu ír þessum staut,
 þessu nið af ysu-bátinu.
 Fardu ni með þessum hlut
 til foringjand) í nedri sólnu.

VII. Vilkjalmar Einarsson í Geðnum er Leigdasonur þeirra Páls Hró-
 bjartssonar og Þorbjargar Sveinsdóttur, Er hann sálin dymadar
 formáður og nið aðsleinn við sjóinn, er létur oftast vada
 með síðnum, kváð kreimlati og sugrtimannstau enertu. Hann
 hann kváð Magnús:

Vilkjalmar í voga hrit,
 er vammur sjóarferðum.
 Á Spírdagsmorgun skaupt hann úts,
 skítugur, frá Geðnum.

VIII. Vilkjalmar í Geðnum var vammur að standa oft og lengi í vömmu,
 en er hásetinn hann þótti lítill til hollilest, vegna brins og útlits
 í vetti, að nóa, var Vilkjalmar vammur að kafa að oortolvi. "Það
 er bara snjóangshljóð." - Hann kvíttir til á báðar síður. "Þris-
 lest fleira sagði hann lítes þessu, til þess að fá háseta sína ofan af
 því að vera með úttölvur og óvæntingur, þó hann sá vitauloga

sjálfur að útlitid vori elski goða og þess seint flest merki í sjó
og vori að hvort þu renni til Catuadar, en það vori: Vaxandi brim,
þylit loft, strannar og idu höst rím við landid og hvar flandi
sjávar hljóð (snjógangs hljóð, sjá orðabók Múndals, tals. 768). Um
vornustöður Viltjálmur kvæð Magnús:

Viltjálmur í vornum bídur (eða stendur) :-
Varla er heilsam góð. -
"Þúrtu til í bádum sínu" (eða handur)
"Þara snjógangs hljóð".

IX. Það einu var byggður norðan í landinu í Stokkseyri og var hann
þinnast nefndur "Aftanhöld" eða "Rornuvarar skemma". Þýra
hótfyndnis nafnid af því, hve ávæður hann var og gegnt norðan -
nodingum, síðan nafnid var drogid af því, að þeim byggdi og
þar bjó, Einar nokkur, sem var mikill drygkjunnadur og hafði
översjulega stóra og handa nefsir. vor, enda var hann af hótfyndni,
nefndur Einar rornu eða rornu vor. Þis Lýra hans hét Margrét
Hannsdóttir, stund írkaudsvit (frí klofa?).

Einhverjussinni var Magnús Þeirtson háseti í bát, þsem stundadi
skotuláðarveidi. Eitt sinn er skotuláðin var lögð, gerdi myrka-tyll,
svo að eigi sást til niða og fótunna mennu nu, að ielt vori að vita ni
eltri hvor leit. atki láðarinnar aftur eftir eitlu eða löggja lögra
loqu. Magnús kvæðir þetta niðurt í niðin:

Skotuláð var lögð í Höld -
leitt var ni að kappu þess. =
Lujólfsfall í Aftanhöld
og Einar rornu í Mornu-búti

{ Birtur Dittikson

XIV. Magnús var eitt sinn kaupmannur í Höfn í Borgarfirði og fóttafó
frómmur frumum kross. Um það leyti kom:

Happa salt-er Höfnin - heit,
þó hystapur sé ringur:
Af þorotahausnum flýgur flot,
För það almanningur.

XV. Þóru sinni var betragins kaupmannur í Dröngeld og gelta kvöld
eitt heim af erjinnu, ásamt vinnumannum og tosin stúlkum. Þegar þau voru
komin heim í heim, stíldu leidir, þannig, að stúlkanna viku sér baki úd
hát notkunn, en þó urðu þau út samtímis heima í hlaðinu. Seji
þá M. úd stúlkumari.

Rjúfu stúlkur, ljúid eyra,
litlum hlut, er spyr þú að:
hvor glakar gat mig þú meira? -
Mig langar að vita það!

XVI. Einhverju sinni er M. kom úr kaupvinnu um haust, kom til hans kona
notkunn og bád hann yfirliga eysiljód eftir manni sínu, sem þá var ný láinn.
M. fótist meðan - enda var hann "vat kunnur", - en konan sátti þá fastara í
má þetta. Hann lét þá til leidda og byrjaði eysiljód ein þannig:

Kerumfótt kvodur sorgar-raust
Karlmannu úd grafu. -
Eg held ánu otti að sýna' í haust,
þú snýsurinn í mér lafu.

Konan hórdi eij stóri um að hafa meira og gelta á burtu.

XVII. Einhverju sinni er M. var á gangi austurloja í Stofhryggshöfði

118

sé: hann manni, sem kengir fram í Hálsgarðum fyrir framan Móa koti
og er mædurinn drútskinnur nýggj og hét M. að hann etti keisurpar í kotinu.
M. þarftu þú fram þessari vísni:

Getu' að gulleba, mædur minn?

Margur ógnar - uodinn.

Í Móa koti er mædurinn, (mædurinn etti alle elsti keisura
mogn og iela sodinn. (í Móa koti og hefti elsti þungu að komid!)

— " —

XVIII. M. var í vinnu og hét verkstjórnin Sleindós; var hann sífellt að álasotnagmúsi
fyrir það tvo hysturinn hann vori og lotur, og leiddist M. þó þetta, og varð
heidur og sagdi:

Sleindós! þú ert stór-lýgnin,

statur badi' og apleur tjón;

aldrei hefir a.

esjuaot slíkan samlag-fjón.

— " —

XIX. Lénhundur (sjá IV.) var að strætast við að stílla við fyrri konu
sína, Jóhönnu) og ná í Kristbjörgu Fítadóttur, sem síðar varð framan
hans. Móðir Lénhanda hét Guðrún Lénhandsdóttir og kalladi hún son
sinn Lénna. M. gerir henni upp orðin, með vísni þessari:

Þetta háð ég þýðast þínu -

það á við svo mognu - x.

Ef þér leiddist Lénna minn,

þá labbadu til honnar í Björgu.

— " —

XX. Jón Jónsson frá Sýslala, kalladur Jón Skotti, lagði sér lóa í Loftstoda klett og var þó
af gánnuqum kalladur Skottastóðnum. M. T. kom þar með franda síni og bjó til
vísni þessa í tilfelli og samstali þeirra fronda.

Skottastóðnum skaut ég hjá. - Skottalopt var þar að sjá -

Skotti spundi skotta þá, hvort Skotti varifarinu að slá.

XXI. M. T. var í sama skipi og Einarr í Haukdal í Þvíð. Lúgvinn, er þalladur var Einarr
ríki. Einarr fékk einhverjum hlut að gjöf, bætti aða soltra bínd. M. T. kváðum þad:
Gripur slúka gindir stréka sína. Öft við þikur eflur þal, Einarr ríki í Haukdal

XXII. Daniel Arnuljarnarson var öft í strigabuxnum við vinnu sína og þótti það stakí
fínt; því kváð Inognús Tektsson um þad:
Daniel með dr. engjinnu má, laga' og vatur vaka;
strigabuxnum er ánn í, til eilíffar að stjálka.

XXIII. Þegar Gudm. Halgason í Hól og Halla, kom hans ziffrest, kváð Inognús:
Gefan er af guði send, þengur hús fyrir allu.
Hann séri Þíli gjöf hann Gvend, í g..... í henni Hólle.

XXIV. Adalsteinn Jónsson getis um veginn.
Samleitarinn er begrun þeim, bóland fari lýgin.
Altof slopið Adalsteinn, eins og fleiri' um stigin.

XXV. Sjónarhót er sagnar frá, sem um veginn stundar,
buxnavasa sína sá, sömistoga stundar.

XXVI. Hannast sálin hefingjörn í honum Páli minnum;
Hann kemur galant lítil börn, sem leita að mála (D: mat) sínum. } Þessi vers er í bl. 50 og
þar á eftir, en þó þetta
kváðin. Það er um veginn.

XXVII. Sjó.
Þegar menn fá fleypur í höndur, eru þad, á sjómanna máli nafndar „sjóskautur“. Þad geta orðid all von dar og illt
að láta þad gróa. Einhverjum sinum kom M. T. til Gudm. Þjórnssonar laundatnis með slík fleypur í höndum.
G. B. fór honum fátoga og þadgi: „Þetta er þara helv. sjókl... þad er atkerð að látum!“
Sagdi þá M. T.: Sjókl... setja á nóg; seint vilja þad gróa.
En laundk... leita í þig, svo langf er atkerð að hda.

Magnús Peitsson kom að Stepanesi á Akranesi og þótti hy'bylin þar
 þring fyrir það fólk er þar bjó og sagði:

Í Stepanesi er skrifstofa fars,
 er skrifur seint á fótur:

Í hönnu rímann hús manns
 sést bland um siður.

Magnús var kaupmaður þar, sem hönnu þótti höstur
 rís og illa handtérður. Nu þetta þvæð hann:

Matarlyst ég freka fíni
 og fer því strax að borða.

En hjá þi Kristur mildur minni:

Þi þú er ystur grauturinn

Nu Simon Jónsson frá Eystrihöfninni, frá í Þredaborg, hóf Magnús:

Simon herra í Þredaborg

Cellinn er sá hræfir.

Hann hefir euga hjarta song,
 þvermig sem hann bregfir

þeir réru í sama stípi, hjó Einari Einarsyni í Gardhúsum (for í Reykum) Víbúla's
Helga son þó Ósvaðsholti hjó á línu (kalladur Slektu. Rási) og Magnús Teitsson. Var
Víbúla's lítt að manni og sjóhroddur. Formaður hans lét hann þó oft vera
í landi ("landmann") og var Magnús ein lívinn sinni spurdur um það, hví
"Rási vori svo oft hafður í landi," og svaraði Magnús þó þannig:

Rási er í landi mí, (sumir segja: landinn
lífi' að forða grandu mí; grandinn
hann býr í hjónabandi mí, landinn
best að koma.... mí. og inn.

Veturinn 1887 - og margan vetrarvertíðin eftir það, réru þeir Ólafur Tóleifs-
son samástanda lokur að fjórðortíni og undirrituðum hjó Adólf í Stollhusepi.
Ólafur var m. annars "lísthengi" gæddur þeirri gáfu í gólu Klippis há
mannu svo að vel fari.

Því var Magnús Teitsson þar að sem Ólafur var að "smóðlíffu"
undirritadan, og fann þó vitauð. ástóðu til þess að yfirlýsa um
það vísu!

"Eldi" er Óli lúbbulans:
Í láni sig hann malar;
Organiðans há af háns,
hómöpatínn ratar.

19/9-39
Jónsson

Magnús Þeiturson bjó að Hafsteinum, hjó á Karti ~~þá~~ syni sínum. Þáll
Jónsson, járnsmidur var nágrenni þeirra og kom inn, óllum að vörum,
tók barn, sem lá í rúmi sínu og flaugdi það! Síðan fór hann út.

Þáll var bráttgustur nýj, en þá hann tók til þessara fólsta var selt um
þess, að eitthvert barn hans hefði verið að leikjum með barni að barni
um Karti. Þau voru að leika sér á smá yfnum, sem þeir hefði verið
gafnar, en þá er um vaxið. nefndar „nálar“, enda svo smáar, að elki
þykki ástóða til að gjóða þær og éta yfnum og fyrir handi.

En miðli svo til, að barn fátta, sem Þáll bardi, var veitt og hefði
alls elki leikid meira þátt í þessum leik. Þetta barnanna, sem
eitthvert ósamkomulag hafði orðið í milli út af leiknum, og
hefði Þáli samilega fundit barn sitt, þar halltoka fyrir barni Kerts.
Þegar Magnús varð var við aðgjörðin Þáls, þá að hann vissi þess:

Hannast sálin hefni gjörin
í heiptuqum Þáli minnum;
Hann kemur gálast léttil barn,
sem leika að „nálu“ sínum.

Þáli varð elki um vinn þessa - hélt að hún mundi lesa út
og halda við orðvinnu - og það fór Magnús fyrir gefningar,
en hvernig sem hann gætti eftir Magnúsi, „undgrasidistönnum“ og
fyrir gefningar barn sína, fyrir og Magnús þonnum aldris, heldur
hótt stundum síðar fjóla í kvöldingum um Þál, þó hann sé
hannu sá sér fori í því.

Reykjavík, 21. nóv. 1939

Þáll

Hagurinn Þeirsson var, árið 1913, háseti í stúdíumum „Sleppanes“. Hafði stúfjíd vandi til
viðgerðar í Sleppnum áður og niðr bord setti á hásetaútlafum (Luskaf), vandi þá vísófessi til:

Stórurinn þótti niðrið þótt —
máður niðriúu bórðum —,
þegar hóts ír Sleppnum slapp
Sleppanesið forðum.

Stóris þóttar voru oft „Aula“ nefndir, en níð dró Hagurinn most of gniáfiðli; og var
hann látinn í land í Víðey. Einn þetta kvæð þragurinn:

Þessa Aula fjáðin fór
þegar hún er í skali
Styldi' ei víginn Víðeyjar
venda í lóðakralli? (þ. e. vanta neplaga niðr og stór lóð)

Þistad var í Grindavíkun sjó. Hagurinn varð „krannfastur“, og réttið upp öngullinn.

Allt er þetta önytt starf —
önglar draga' ír launumum,
gríðarvitið grunnað þarf
í Grindavíkun-krannumum.

Í Sleppnesium voru 24 menn.

Krannar nemu höylftimur,
hafs í vési þetta;
mannu þennu þylftimur,
selur vesid-Sleppa.

Slítt var ein vöðnumum:

Viti þjóta elgibóm, —
slítt er vindur stáður;
er níð þennu í þij „Lorn“.

Eliad völlumaður.

15

53.

— u —
Skipsljórnir var staddur í hásetu Kleppanum (Pukki) og var hásetar í
dekkhúsi, sem hann hóf vera of Gorta höfundur:

Fæddu mí á fíftu fl.

félagi mínu góður!

Skipsljórnir það segi á sé
sálar- og líkams-góður.

— u —
Ad afstodnum stólpavotki:

Ef við námu í hofu

eins hverna tíma á þessu,

stólur í þá miki stáladrofu,

þjá státtanum, komu þessu (p. e. Þessu S. Þó.)

— " —
Þegar menn þurftu á gangu orna sína í vöndum vöndum og sjógangi,
þótti það eigi verið hægt eða samandi að gera það í fullari eða í Gort-
stólki; því var gamall eirpottur hafður í lestinum til þessara nota.

Skurplog var stípsstofuinn —

stóllur í efri sátt í fíftu,

allur st... í eirpottinum,

undir fullum viddi.

— u —
Ined al annara þessu er í fléttunum vörn, vörn þessu með nefnum
Ólafur (eldri og yngri) og var hinn fyrstur á eða kartoffur með hýðinu í.

Ólafur er eldri en ég —

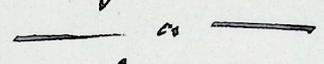
aldrei suntu hann þessu, —

hann hefir löngum lífs um veg,

lífad í kartofflunum.

Ólafur (eldri) getur fremur eila að físta; en hann hefur oft orð í þeir, þessum
góðum físta máður hann hefur veid í yngri árum.

Ólafur fór elsti veitt,
uppsjótt ferid abragi;
en fann þurvin hefja fyrnum veitt
físta af öllu lagi.

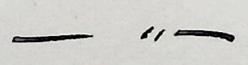
Ólafur (yngri) kom frá völlum og var Ólafur þá að leggja sig og veid lík til hans.

Ólafur minn! Ertu hér?
afbragd; drængur, nýttur.
þú hefur elsti fæðid þér:
- þú ert fórnur stíttur!

Sumar þetta fór Slettuvind austur fyrir land til físta, en þar var jafnan
margt Þóreyinga fyrir og svo var mál.

Til að fanga físta mægd,
Fæðurlandi þringum,
Slettuvind stóð í ferð
með Slingum Þóreyingum.

Markús Eimundsson sagði, manni bændu vinnu hans í bændum veitlu í Skotlandi. Hann
það þesski Magnús Þóttur að kvæða þannig:

Markús fór í bændum stóll, -
Góð gjórdur hans vinnu -;
en vottin fór í stóllt og stóllt all:
hann stóllt sig, einn og hinn.

Sigmundur Sigmundsson, faðir þeirra Stjálmuþjó og Jóns í Skarkar-
húsum nefndi sjálfan sig í spangji "Landshöfðingja"

Þá er Jón sonur hans var eini ungur aldri, þar svo víð, að þá er
hann var að komu af ey, hljóf hann upp í stípi sínu áður en þá var
Kornid af landingastadnum, en það var klopp ein, hálf af stípi og
spangi og féll Jón í Gólandi kaf í sjónum, en náðist þó brátt.

Magnús Þórsen var þar við skaldur og þó að vísu þessu, sam Gællis í,
að þetta var svo mænuma mannum, að þeir voru komnir í þótt:

Landshöfðinginn lá og svaf —
lítil vissi nú þó eldi —
drengurinn datt í "Dauðans kaf"
en drottinn vildi hann eldi.

Það var blindað í búið Ólafs Árnasonar í Stóttu, eyri. Þóttu stóðustar ein
þess, að hafi átt að fyrir stafni, en á stóra. Af mannsprung þessari stóð gúðan- og stot-
þróðsta lyftu niðri, enda var þetta nú vor í heitu vöðvi og gúðan-~~þróðsta~~ niðri stóð þá yfir.

Loftun þessari út, en með þessu er lengst stóð, var Magnús Þórsen og Gunnar í
Rólukoti. Kastaði Magnús þá hann vísu þessari:

"Óstændid er eldi byggd, ósinni þótt stótt"
Það er gúðan-gúðanlyftu af Gunnari í Rólukoti"

Sjó k. mig sálja á, samt þó minn þrú
landsk. þú liggur á langri stígi á

Þingmanninn þúttu: Þótt þú gættist var stórn
þú leiddur niður ledur stótt og leiddur þútt með stórn

Þó hann tók þú gjald og gjörvott lögin þú
Þú er þú ónótt og þútt hann þútt þútt

Kullinn stótt Kullinn þútt. Kom þútt hann stótt þútt
Kullinn hann einn stótt þútt, al þútt þútt á þútt

Þútt þútt þútt þútt þútt þútt þútt þútt
of þútt þútt þútt þútt þútt þútt þútt

Þútt þútt þútt þútt þútt þútt þútt þútt
stótt þútt þútt þútt þútt þútt þútt þútt

Þútt þútt þútt þútt þútt þútt þútt þútt
þútt þútt þútt þútt þútt þútt þútt þútt

Lausavísur eftir Magnús Jónsson

Maða. Títtum

Þúttu, kirkju fjáðin klótt

og þuldi beinafars:

Þetta gíftu síj, hann Gíttu í Skóttu

og gundu Síjgo hars.

Sann:

Halt namu þínu í klyttu tal

þíttu allan þíttu.

Þúttu: Éttu datt datt í þíttu. Þíttu í þíttu.

Þíttu gíttu þíttu. þíttu datt þíttu

gíttu. Þíttu þíttu:
Hann (þíttu) þíttu þíttu

Sjó k. mig sálja á, samt þó ömmu gróa
en landsk. þú liggur á laugi en ekki á sea

Þingmanninn þetta! Þótt þegar leint var stöngun
þá leiddu niður ledin stöft og löblöndu hert með kaupum

Þó hann taki þetta gjald og gjörvott lögin þoli
þá er það ónótt og fírvott hann þeirum fjáðali

Kuldinn er þá Kætur þá. Kætur hann er ömmu þóður
Kindis hann einast eldrauttl þá, al vö þann á uddum

þá er flestum fríðarvæn og þetta er ^{þá} í þessu þoli,
of þann þeirum þessum, á þessu þessum.

Þá er þessu í þessum þá, sem að þessu þessum
utland var þá þessu og eldum þessu þessu.

Þá er þessu að þessu þessum þessum
þessu, þessu og þessum þessum þessum

Lansavísur eftir Magnús Þorsteinsson

á himni: Sigurður Snabjörnssonar Þeimaleig voru oft
magnis kettis og Fík, hefti einhver ost á þriðri
Magnis heiti, at öhljót væri: Koffommu

Ö. kvat

Í þeimaleig es boima flesh

bella kvælu síkin

hefa þennan heilsu boest

Halla kisa og Fíkin (kemesetan)

Magnis liskiskila ketti sem var á himni hans

Fóskilum es uppá Þorum

einhver bröndótt latta

oska og at hioh sja þinn

hana es djöf at feta

þar sem Magnis var vit hegvinnu fawk störi

anga á grótkomu og fós omme at ni þri, þinn

segis at þat sja at netan

Ö. kvat. Magnan gjöras metan þjá

ni þat sja oft heðan

þat fór stóð í augat á

autar gna at netan

Ísleifur veir síðla dags Magnus kvat

Ísleifur á áramois

í þi líður daginn

Orattas foamm úr hólum hveig

höndis foamm á sálinn

Siggi Ó var at guma af sjálfum síð. M. kvat

Siggi er þinnur sem at vinnum mikitt

at höppum hlunnis kinnu míns

þjástuinn í beklisfós

Gisti nefndur smitt sagðist um fara at heft og haki

nefit M. kvat

Gekkk til hvíldar Gisti smitt

gut þú vildi ei hampa

lingur lofjört sálin kvith

sinn um Baukinn gamla

þrotur Þjórnston fór mit Þaka nitur at þjó

at þvo. og hefti þú einhver ort á at hann veir

andzja legur á svippum, þatki lítill vinur í Frjólfu
m. kvæð. þortur fór at þrau í sjó
þunna þoka í stöiga
nefni á honum rétti þá
vitur þyri miga.

Sigmundur Sigmundsson í Gvinsfjösum nefndi sjálfan sig
í gamla Landshöfðingjann, og þá honum þótt mikil
þoma til þess sonar síns sýði hann og föllum
Kristinn son sinn kallað hann fram Bildotta

m. kvæð Þalar meira um þvína þjót
þínum branda föllum
þekit getur líka lot
landshöfðingja föllum.

-11- Landshöfðinginn lá og sof
lítið vissi um þeckti
drengrum fór á dantans kaf
um doottum vildi hann ekki.

(datt útaf klapp um morgun)

Kristinn Sigurðsson var at skammast við strö-
m. kvat. Kristinn þettað kemur ei veit at m-
þas fram þettað blötsistinn
og bildinn setti i skrifhansinn

þegar Sigurði Sigmundssyni fjölki litit komu til

Kristins sonar síns kallaði hann gotit

gamall böndi veit sötus á sama brik og Kristinn

M. kvat

Basoninn síe þó á flöð

þvoti hafte hann röga

Landshöfðingans litit got

lika fyrir at ösa

-11-

Þessu ekki missa mitt

má þat hella undur

landshöfðingja gotit goðit

gepis eins og hundrað

Kristinn S. var hjálparmaður i smitþunni hjá

Páli Jónssyni járnsmið og átti at þora járn

i boornastönnu eum stilli sem dröf þorinn

was ekki met, svo boðum dröif ekki. Þu fer til P.
og segis at boðum si of linnu Magnús es staddur
; Smíðjinni og hringis einhver vit hömum

Mr. kvát

Kristinn vildi gæva gól

guts og mamma vinnu

nátturam es rögn kvát

enn naðlunn es of linnu

Þvítt var at dröga linnu enn líkell afti

Mr. kvát vit þann sem dröi

langva fastu dfa kind

es þat sláim i stöta

ni munu engin lauka lind

lofa þess at sita

Sígnatna Sígnatnan i Síðstaketti var skipvegi

Magnúsas og var i landi at þina netu góð

þegar þess koma i landi krastu hannu enn at

þann si sláim af þaki

Mr. kvát

Sepur es Siggis af bakinu
Losing hefur ljóta
bes hann geyt á bakinu
um bóllum milliun fótá
um lit Elinas fjötasdóttis á Mírunu
Ella á Mírunu es min daut
anda og fjöri sínu
hinnurinn gleipti hennar aut
hinn var sfrum þinn

Í heimstígjöldum 1914-18 var helat um fjöri
vörun og fjöri metel eldfoam segis fjöri
at eldfoi fjöri í Fugölf

M. kvat fjat var focht í lítinn
hit sem aldrei frottis
iflend vara í Fugölf
og eldurinn í helvit

Gufubáturinn Reykjavík var at setja fisk
Stokkvegas og voru menn vandastis at kafa
vesturinn

M. kvat

Reykjavík og Reykjavík
vennur eins og lötu híl
flitun hím met sít og soog
saltfiskim og éðim boog

Talat var um at Sýslufundnum veri boogdur

M kvat Sýslufundur settur var
sooglegt es híl afsþunna
hól þas sátn sotlókas
sovitomun híl bólvunnas

Magnusi mislíkati vit manni og kvat
þín est þjáni þat es veit
þín est anngon googdur
þín est allinn upp á sovit
vitaf þjófum þaddur

Þin Gutbrandsson Nýja Steyni var ný kominn
þin Reykjavík og var at datt at götu vönnvesti þas
og atlati um þas mundis at gifta sig

M kvat

Ókalla sáttur eins og ljón

uppi góða þrisa

böllinn kristis Þorndsson þinn

og biðdi þóest at lisa

þess Guðmundus Helgason. Hóel gifti sig
kvát M.

þáfan es af gúti sand

þengur hina þýris öllu

sísa Gísli þóóp hann þvendi

i gáttum á henni Hóllu

I þekkingu á Stokkseyri voru þóttir smíttir

sem voru at lagi eins og smíttir

Stúlka kemur i þáttum og þáttur um smíttir

þáttum. segis þá ekki til hennar stúli þóttir

sítar M. kvát

Siggi malði siggu vit

þeimna koma smíttir

amngvis smíttir sem til

og allra síst met kúmta

Magnus gist á ba og es stílka at afklatur
M. kvat Es at hætta megin mjúk
míkt at ségu brútt
angoum meins ofund sjúk
uppi hjóna vinnit

Masius Gudmundsson vegagerðsm. frá vinnu máta
á Stokkseyri var botinn í Þórhafns veislu
M. kvat. Masius fór á brútar ball
frá báta komu vinir
móttin fór í skólk og skoll
hann skök sig eins og þinnis

Grímur Ólafsson Mönkvi skoti oft 1/2.

Ingólfi vit uppskipum hann hefti smínum fót
og átti vont met at standa í slingrandu og sat
frá á vatnshæðilinu vit skótt, einhver hefti
ort á at Grímur var sölegur þótt heft gengi

M. kvat Yfir bjartum barn þess
bætur bjarta ólím

gættur varð þú gangi ei heft
Gimur á hvastilinn

um sama

frættin felle hann Gimur: gæ
glettur þat hann heft:

allas sinna öfugt lós
á hans frætja fæti

um sama

Gimur: Mía hann es spóa líkas
í Jóhannu krítas lósi

kauski es nokkut sósinn þú

vit Gunnlaug þakar á Stokkvegi í ginni

Þakasinn met blifa lund
bis til deig og steikis

þjúg á kveldin þanga þund
þöllinn á þomun slíktis.

vit sama

Þleggatus veði þakasinn

þraut hann þetur öldinn

þeigis hann út þitlinginn

í þelgumnes á kveldinn

Magnus Kristjánsson kom í Kristínu at kanna
síkus létur kómþening í bótet og sejis. þóma
lét og hánsinn af danna kómmgi

En kótt Stafni minna es nanta laus
 nes til tímna kvikna
 danna kómmgs helgann hans
 þann lét fyrir síkus

Nikúlas Þórfason sœri síe at hísvegg at kasta
af síe vatni

En kótt Nikúlas at vegg síe vath
 vas þat gótur statur
 þóllurinn í kómmu seji og seth
 sinnist þeokantatúe

Magnus vas at fara við þilla um stúlku, og kótt
 Magna í Horni, minna síe óna í þveldin
 eftir þómmu amox síe
 eftir kómmu sáit þit

Magnus vas við fiskþótt ísamt Daniel Árnýjónss.

of fleisum kemur frá Lára Sveinbjörnsdóttur
of kallas á Daniel að fara vit sig, him var telin
keldubind of ylla vit kvitling Magnúsar frá
einhverri ort á at him kallati vit sína

M kvat Lára hefur lífa á skjón
ljótum heldur vana
vín es him færa at fá góða
forman í hann Dana

annat sína kvat hann til Lára

Lára hefur lífa ús hoi
lotna ~~uppi~~ at einni

þeir sege at kosti fiska þi
at þi at ríða henni

Giftu sínu kom Magnús í Kristna í Stokkvegi

es frá Lára þvís innan bertit at skots álandi

of bitaom. Sínnis etki hann etki stöng

M kvat Romann hefur etli föst
ástas heims á báru

skoetti es fræt skýrum leyt
at skapa sig í henni Láru

Þjarni Gimsönu kom frá úppis lengda fötur síns
Hróbjastar í Gofarbakka hann var glatur
sins og jafnan Þ. var matars þeitlaginn

M kvat.

Heldur at líta haumfönginn

hrossis beint til sjáfar

blóthrotur Þjarni minni

þúinn at siggja hann Hróa

Magnus var háskí í fílskipi frá Reykjavík. Hróa
var fræt stundum vit ~~af~~ skipit þótti ekki fyrra
flokka, gífa kallaonis frá ammat nafu og frá oft
ekki veglegt og svo var um þetta skip, og höllur
seljapustur. Hróa var lagt uppí fjörn í Þvík
til hölfóttunnar og voru kallaonis at þvi, og kendis
komu frá heldri menn at skota skipit, og vildi
Magnus og felagar hans losna vit frá
M kvat

Þykkist þingst fólkitt valda
foegnum ríj es sí
seljapussan ac halth at halda
höfðit föt á henni sí
Talat um námgana

Helfi í vort og siggi sí
sigla á mastora ginn
um Seffionum fer ekki ús
vinnemings filaginn

Þjarni þakari á Stokkseyri heiti rúthokk
vas viljugur um litth faninn og heljör sítt
sínn íti stjó met hann B vas falinn helj
litla kunnattu í sínni yfir
M hrot

Hrotileg hösum heiti
kilaotann branta fjón
gocipann þvi gojinn spenti
göatlegt vas bútt fjón
báran frá höppinn kaldi

klárim þrjátíu hátt

viðgæra fótas faldur

fið mið mið vesa hvið

Magnús kom inni bit Ólaf Þorssonar, Sigurður

Adólfsson bitum. Þas frammi; bitinni eru

Ólafur kom frammi; bitina þegar mið vas

bitinn at kasta frammi tvíum fjórum hendingum

og mið dfla at endinum hefti verit annar af

skrifstofu hnotin hefti ekki opnast, eru

ekker staus at; at botna

Vísan er sönn. Þaupmaturinn allt sem á

einath geis þinginn klösa

Gócið Siggi gemma sjá

Góia haffinn bauta stöva

Sigurður kompak; af Þróansi vas á feot á Steyni

leitutu maqie til hanns, og notu sumis fjóris

von þýggjum

Með hvið

Þinginn til þess atlast mið

íor þess meinn og hafi

þas sem gút es genginn frá

gæti Siggis þati

Sinn Þunólfrus í Gamlverjabæ, gaf sig eitthvæt at
lekingnum og var innhver at hola honum

En hvæt

Sinn Þunólfrus es sanna manni

sá es ekki álfus

leknis sil og líknamum

líkt og Þóttinn sjálfus

Þyjjólfrus Sigurðsson sem es af öllum helim góttum

ein hvæt stundum þyris spaugi þyris hvæt hann

let vel at mönnum

En hvæt

Þyjjólfrus hekkis umgvan manni

og ekki þess at situm

ein atles stundum ofari þeim

sem es at kala vit ann

Þ þas leiti itá þakka ein vept í Skei

þjórumi sem oft kom þyris

M kvæð

Byjólfrus út fjöoms físi
at finna bakka hreyppinn
es sá stóri andlits bjósi
ekki fjaoska heppinn

þegar kona & gekk met fíroka barnit vas him heillan
lítil & gætti mikít ús fíri, og vórn frá gaumgarms
at spísjá um lítan hennar, og sínis ein vísu-
hendin þín ortlæki sem höft vórn eftis kominn

M kvæð

Byjólfrus sem leggus löt
Sagða fram um mittin
heima es hanns heillin göt
hóites veik um kvítinn
ítaf ásta mílunn

M kvæð

Kalastati es hendur vit
korgunn þó at lapi
itunn slagar Ín mit
Byjólfrus stóris gapi

Um síhus lísi 1910

M kvæð

Kalt er okkar klerka land
höldum orðin fölin
og svo mið fölkitt sötra hlund
síkarlausum um jölin

Vit bútaðis í Stokkseyri áttur opnat var

M kvæð

Éf þeis ekki opna ströngur

Einboogar vegjan

safi þeis til dautudags

drullusokka goðinn

og enn

Þess meiga meira fölkum um þess

frótt titri miköld sálin

þeis oppna samt í Edinborg

undis sumasmatlin

Groa het móttis fölkinn komu Lenhartis bláinn

þegar hann dó kvæð Meqvin

Heims frá vanda þissinn

Þessi dróttinn Groa

letti þá í þissinn

þá Lenhartis og þou

Leihastur var sagtur í vingan vit Kriatjógn
Gisladóttis stur þóhama dó Guðrún het móðir
Leihastur og var hjá konum nefndi hinn hann
atit Lena, Magnús Gjóis henni eygu orðin
þekktat vit jess þitast þinn
þat í vit soo moogun

ef þis leitist Leni minni
þá labbatu til hennar Þjógn
Leihastur hafði fengit síð Glerangur og konumini
Tennur. Nu kvat

Jess es lasinn Leni minni
ljótinn eikens boga
Tennur augu og litlinginn

kalvost þess at laga

þess Gíslí Gíslason Gound í Steyri gifti sig,
þá þinn at búa lengi saman (gæmngóms nefndi
þann Skókk) spotti umhver Magnús kvat vori
í Nírfjörnum Nu kvat

fasti hingat fjötin klotk
og faldi bana fars
ham gifti sig ham Gisti á Skóth
og Gamla Sigga hans
um Jonas Halldórson Þorog kvat M.
Jonas gamli bis í Þorog
bólginu upp af feik
laus rit alla sind og soog
svona at mesta leiki

Magnus var rit heivinnu met fleira fittin
og var sest ritur at doekka Træfi, þu
var stulka sem Sion het fingit og strau
fisit af þingum á tus him settist
M kvat Heona Sion heitru mee
klatin klárum blöma
um es hængt undir þis
eikim barn ljöma

Hjá Ólafi Þronasyni kaupum í Stokksyni var

bitumatur sem Mólles het, hann var lítinn fara
met lótskipum íti kaupar sem var at komu í stömun
sjó Margret konu Ólafs veiddist því Mólles var
fötubrotur hennar

Öu kvát Grandist mjög frá grönunum
at Gæt frá skildi líta
at Mólles fór met mönnum
í masardjúpið víta

Víspis het matar Finnson öfufu menni, hann heft
sig á Stokkseyri á vestitum og gekk met skipum
bóm var og ekki rítt U spis Magnús hverje
hann spái Öu kvát

Öf hann snis til austan vinds
eftir gömlum líkum

Þá held jaf hann Físi Finns
því at sita fírum

Nikulás Helgason frá Ólesholtsbjáleigu í Holtum
veoi á sama skipi og Magnús ína vestit
nefndar Skítu Lasi

ham var ootmarqur, enn ekki salinn vitu
af hvegin sinni spioja firtas ham, af hvegin
sje boget a komum nefit Mikilas segit
at meoi hafi slezit sig fegas ham var
stoakur

M kvat

Heldur es Lasi hesta njos
ham es a vort vort spioam
nefit allt iis fegi fja
pa fooleikunum slo ham

-11-

Lasi hefur lifit fenu
litum morgum foenu
pat at vita es ekki umt
af hvegin pat kemur

Lasi lenti i viskingum vit manni, og faldi sig
hafi sintognat M kvat

pat var ekki a veora von
veold tok at missa
fegas Steindos Semundsson
sundur leitdi Lasa.

Nikulas var oft hafstur i dandi þótti ekki mikill
sjómatur og bjósklitill um þat kvát M

„ Sári es i landinu
lífs at fosta grandinu
þys i hjóna bandinu
besta komu blandinu

Þitt sinn þes at austur á loftstata klöpp
at skata þá sem hann sätgroti at kaupna
um sagt at ekkjan áskildi at vera i húsomun
M kv. Komist Sári at kloppinni

hólinn þes um nautna
herlinguna i Harigildi
humbu lausa og dautna

Þitt sinn es M og þeir felagar komu af sjó
sögðu samverkum S. i landi at hann hefti
verit at komu heim sendingu til hússtunnar

M kv Sári á ses líflegt kvendi
líka falam nefnis spomok

undisbugna efni sendi

eina skil og síkus fund

Éiðh sinn í svo mikil í Lára at M kom

aranga vsti at og lest þá L. vea at iðh

um Magnús, em þegar sljikkati kvat M.

Lásum kúfat leika skinn

Lási goifas yfir

listna skúfina öldum sinn

í þat skúfars hall þúfina

þegar Nikulás keipki þá í Stokkheim kvat M.

Ógnaðist fyrir áura val

ónýtt þín hveisi

Nikulás í Djúpadal

deis ús í þín leisi

Hallgrímur Guttmundsson leigti á efri hæt: hinni

Lenhartas í næsta hebergi var Guttjón þá

L. þeis vea í sama þit og Magnús, éiðh

sinn var Guttjón í dandi lasinn. þá þá þá

félagarnir at impona á vit Hallgr. at Guðjón muni miki
skreypti í herbergi til komuþrúnaðs M. kv. á
þegar eitthvað þessu við
fundar stala lalla
samtíðis frá sekni í (f. var raunhætt)
reitdröjuna hanns Halla

Stórnar sögðu at Hallgr. hefti gefit lausakomu
í þessum söðningu (ingangs fisk)
M. kv. Á komum þegar líkni los
lengi þarf í dögg
skammtum sin á skilut þess
skolur hlitir þessa

-112

Hallgrímur at höndlað gíkk
honnur fylgdi þetta
eum skolur eina skotu þetta
skelfir lega litla

Sagt var at þeim hefti lent í vísingum Þilpni
á Skókhöfði og Steini á Mannhöfði, og um sömu

mund standati kaupfar i firkvæbe
M kv þókan yfir þant íholl
þeori lissit vinnu mein
félagskipit þis um holl
og þilpus beit hann gamla skinn

þin i Dalba Steyni var at kinda undis virka
hiska og sveit svit vit glötina, em keldi sig
hafa litit kaup þyris M kv

Vindur halsa og svitus svit
sifelt daga og natna
þin i Dalba leggus lit
þi litlas þi betna

Magnus var i Skutu og lögta upp aflann i
Þleeyri heimamenn fundu at þvi, at þvi
letu fiskinn i stat þinn til íþynda

M kv Þleeyjings þi oft ringum þinn
kjaftum slingas yllt met it
allt i þingum þöfuttit

Helgi Þrostleimsson Þraunleini vit Litlaþraun
fekk ses þit og veiri met faspaga um metjan
daginn þegar blida var

M Hv Helgi knörum setti á sjá
sist til veita sagnar

Þraunþrossummi fæðes frá
fyri um ljomas dagur

Daga og netur setkis sjó
seggi frá at dotti

Helgi knás á flötastflo
frá matdömm skotti

M Þsdís frá Vestmannaeyjum kom met vörum til
Magnúsar Gunnarssonar kaupm. Stokkseyri og var
kríkur sjós

M Hv Þsdís kemur árið met botum
ekkest smek at festast i hrotum
vetur sjáfar vegjum síum langa
met vörum til hanns málssina munga

Magnús kaupm. var at lita byggja Fjörð
og var höfðin vefur

M. kv.

Útsunningur övðginn

einath sendis slettur

slun er klás met hofann sinn

kaupmennskan i goettu

(M. var mæssinn og goetti sig fyrir hann höfðin)

Ólafur Þorsson kaupm. hafði brantgortaknis, og lét

líka brata Lífur og var bratlu matvinnu líkinn

líjilpa til i Bakasinn, þetta þótti ekki þreifur

fyr matvinnu hafði lítill klata skifti þótti

hann bratti um staafa og ekki hringlaga

M. kv.

Ekki er fróða þú at fjöt

þreifelt safni anti

lísi, goit, og lísa blót

líta þú i brantur

Hengd var upp anglising at barnatús vori

umgangur um norðrportit

M kv þetta skottans skioleini
skil eg ekki þara
um aftan þort á Olafi
enginn skuli þara

Magnus veri í þoolakshöfu og gekk met fleirum
þjá ulvi fiskhöm þá þómi á Hlitavenda

7 kv Eins og dulla doaf uldin
doingis meza vita
Hlitavenda hroppstjórn
líes á göðum bita

M veri þjá Trasi Gíostyri hann kom vestan
þis fjall á amani Þáskum og bismati hvat
heitt hefti verit at ganga, hefti skilka veris
ses samferða og hefti heim farit ís þilsi
þil at letta ses ganguma

M kv Tras gekk upp olafsskott
ort blintur komur
þyris komur víf eitthvað
vont á neisbugsonum

Men þann sinn í Nýbúna um kvöld
og þetta gott kvöld

Ma þu Þveiddit þat es þannig gott
kustein þitt vati á þessum
þat þu von þjandi þetta
flakings in þessum þessum

Vilhjálmar þinnar gestur ver í Nýbú

Ma þu Vilhjálmar í vopnari
verur svafil þessum
í Skírdags morgun skammt
skírdags þessum

Vilhjálmar ver í þessum ífloti og þessum
vindhrogi þat gloska, þessum einh. Nýbú
þessum sjá þessum

Ma þu Þessi þessum þessum
þessum met þessum
þessum þessum þessum þessum
í þessum þessum þessum

þeigas þorbjörg: Gerðum dó

Totta í Gerðum tók sér fest á hendur

uppi hía liminum

at hitta og sjá ann Þalla sinn

Vilhj Gerðum skot í vömmu og spáti götu, og

felati um snjógangs hljót sjáfar hljót

On k. Vilhjálmu: í vömmu bitur

væla er heilsan göt

brotis til á báta situr

þaða snjógangs hljót

Menn voru at spjóga þess þvælar síga Gisti

kami ís siglingunni þann sigldi til at lora

Snalleisinga þenslu eftir eins áss voru á

Stóra þranni

On k. Yfis kaldann heilu geim

þennur at hitta þóma

seva Gisti sötast heim

seint í apríl minna

Talat var um Presta

M k

Klestarnis um klaka leit

kallast allis götis

sóknar bönnis sjá þeir

svo sem folald. mótis

Vit at vífa gömlu þess Loftsmas í Skóskólanum

hvat m

því bjuggu og þema þar

öllu hófín lífi

í batstofnum þeir var

sem þær í mótus lífi

Magnus var á sjó um morgun áttu linn bíti

og goindi á um hvas ljós voru sem þeir

sau í landi

M k

Július sem var í þess

þeir sita þarna

Katrina um kvítar lof

kvítar ljós um morgun

(Katrin hét kona Júliussar)

Óinas í Hallskoti veðtáð fisk í þorlekshöfn
og fékk setil hjá vígtaðmánum. hvat mað,
skæ hann hefti veðtáð

M k þas fékk Óinas setil sinn
sá vas ekki þeiminn
vann svo þurfa rättslinginn
met vassinn iði þeiminn

Sígnfus Gunnarsson frá Lölnkoti sendi gamla
Hund sem hann átti iði skip sem lá í
St. eyri um skipsmánum þótti hann of gamell
og keypta ekki

M k svo vas anna gjöndin gróf
at glataðist lundin þrigga
þlát frá ekki hesta þróf
lundurinn hans Sigga

Órjölfus Þjórgvin kom sagtí í Stokksýðalelatí
at Húsit skóti allt íst af maðki ís Ísu
sem Daniel áttatí at selja sveitarmánum
þíis vöru samþylis menn

M k

Matkas einast matarinn
masket kemst uppí vana
svitarannu sotninginn
svona fös hjá Þana

Magnús vann vit fiskpokkum og var at klæna
sagði frá ein stulkan frá est svín hana

Vist hef eg aldrei veit svín
inn vakit stundum meimlaust gín
jg es eins og oftinn min
uppa komu og þömmivín

Þon Eirikus þeimatis kom inn Góisleppu minna
met eina Góisleppu og þótti litit

M k

Eirikus bat aldrei gut
oft þótt minit begi

enda fekk hann einn í hlut
af Góisleppu þei

þegar slitit var alþingi hvat m
þingmenninnis þata þótt

þegar hönd var stampit

lögta ritur lötin skott

og löbbutu bust met kaupit

Um Eirík Eirasson þegar hann var systlun
Þoulesinga

þó hann taki góða gjöld

og gjövell lögin þali

es hann ekkert yfirvald

hann Eiríkus frá Helli

Magnús fargati brissu uppri skuld og fékk hann
annas í sveitarstíki

Um k
míg vill stanga meðan skörf
met
þes finnst stangur skatinn

Ólafur svanur jafur þörf

þes má ganga í skatinn

þegar Valgerður Þorgrimsdóttir Vestri Möðruvinnu dó

Hengd var kuska í hilfa stang

í þessri bust es Vala dó

Gisli á Hönni sveittus samg
sozgasljöt um enginn hlö
Bönn von at leikasir og nota mistátt
Páll jausm. átti lítill barnit P. var mistátt
brátlindur, og landi þann sem Karl son
Magnúsar átti um kv

Hamast sálin hefni gjörn
hjá ömmu Páli minnum
Lemur lálaust lítill þann
sem leika at mela þinn
um Pál
Kuldinn ekki þvelur Pál
kemst hann snemma á fótur
kíndis sinnig eldant þil
alveg framur á netur

Magnús var á sjó með fjórum þrossdúsum
á Bravöllum St. eyri og Gisla rennismit
Hólshjileignu þou var með nýjann skutul
sem hann kafti smítat, Gisli var hann

Sköln sem kom á linnu, sagti frá þou at
skutullinn slubbatist m h

Skutul götann gæti frá

Gisli vót úr sessi

og skötblöti blittann í

bölvatni sötinn þessi

þou kom eitth sínn í sjöbitina um morgun

og kvattl vora sldinn af filuröpun

m h

þegar hað á þatni þou

at þi sé kaffi sofa

bæti hafti þanga þou

þinn og filuröpa

Austan byggjast voru þeir nefndis í Stokkeryri
sem voru frá Forgerðis sandi. ^{þeir höfðu frá Kelnakoti} _{þeir höfðu}

sagti at þeir voru alltaf at fiska

m h

Austan bygga öldum grimm

alltaf fiskar betur

hálfa þrjú fjóra og fimur

þenja þeir þetta þegar

faugst galati fuglim frá
fettat gestis lifsins listum
lagðist hann hjá spundi
lista matarinn lengi síð þar undi

um Sami

Foetlist af komum forguin ný
fekk ann ekki betur

Haldís belli borði i
basnið föittan veta

Magnus var kominn i lögtaks lista hjá Hrepps-
nefndinni

Við skel lögtak lista ganga
laglega i hann Guend og Munga
hann Þrínki er met þessir stránga
best er at hefann líka met
svo at fólkitt frá sit
at vit mettum sumu svanga
er sviftum at þa boanti
vit komu menn sem meigum skipta anti

Í ölla dóttins vist ves vinnun
og vel at gossabændum kinnunum
en þó at fólk sit fólni í kinnunum
sem flest ses í kinnunum
hryggist ekki hryggisnefndunum
vit á þeirra skoðunum skinnunum
skulum daska og ganga

veitist veri at veina droga marga
þat var venja at kafa elta kortsprungu fyrir
kóbaks í lit, Mesquis bókati nefkóbak og ekki
eitt slíkt í lit, en kinnis. eitt kinnis
hann kemur inn, kemur sonardóttir hans
sem var lítil til hans og seyr, kinn mamma
fann þunguinn þinn undir rími afi

þu kvað

Afa þungur áinngva fann
áhlímingru í kinni

í morgun fann kinn mamma hann
miglataun vordur rími

Talet var um sætur prestsins

Um kv. Mittas gut af málomum
met þri fjötum lami
sozari þyris sálomum
situr á Stórahanni

Magnus sótti oft mjólk í nesti þis vinnukona
þar hafði oft bedit hann at iðka um sig visu
á þólamogunum kemur hann at vanda eftir mjólkinni
og er þis af vinnu þinn nefnis um visu

Um kv. Öllu bitur oft um gjöt
eldfjórgam skökla gjöt
þil at efla sálsgjöt
svona er visan
þinn er gjöt

Magnus kemur í Sölnbit^{0,8} og bitur um föbek sem var
líkt um hann þar hálfum þiki um bitumatur
segir at hann vestir at gva visu

Um kv. Kólbíta og hálfum hef

handa mæis og vinnum
þakkleitt og gæði gef
er gjaldit kaupmanninum
Magnús var rit fiskverkum í þorlákshöfn
Steindóri Eyjarsyni þó Hlidavenda og þá
Steindós var kaldlindur og jögmastur
er hvar Steindós þá er stöðugur
skelus föti og eikur þjó
aldrei hefur andskotum
öflast slíkam samlags þjó
of línu þá er flestum fötus vor
og þakka í ritis þellu
er hann Steindós Eyjarsyni
öflast línu sálu
Magnús var í vinnum með fleirum mönnum
og er þá línu þessum þingum til at þingja
rit jastaför, litlu sitas kemur verkþingum
og þingilítit hafa gengit

M kvat Einum fœra i okkar höp
ekki er lengi at muna
Gamaliel hokinn hljóp
at boingla i hellinguna

um sjálfann sig

Þy munn alltaf jeta þrost
jafuvel leija ús kroppnum
legusimut leidis þrost

lifit allt ús kroppnum

-11- Lífis flestum mest til meins

Magnús Þeiturson heitir maður

do ús skíta flejis fleinis

þiluna eftir skildi hann

Magnús bitur um spítu i neturial og kvat

Þorbjörgin er ekki fjálf

i þat bes at líta

gefi þit mics i netu nál

nú á at fara at hvíta

Olgeis Jónsson geotist atstotus matas í
Bakarinn á St. eyri Me kvat vit hann
Sifell Olgeis sagnar aut
svona at gamni sinn
sinn es hann fœrinn at baka kvat
þessa handa þinn þinn

Kristinn Sigmundsson var vinnumatas hjá Kristbjörgu
á Stokkseyri hann fœr matas í kleppin þessu sinn
Me kvat Vestindinn sem hvella hann
held es stafi af mörgu
þudda blótmos þefur hann
held í sig hjá þjórgu
of ein Ni es Kristinn vömbin veik
veldur skitsott þinn
hann þefur þroppat kalda speik
hjá hvannfólkinu sinn

vit skulku í gæmi

Marta þú ert miðit gull
mitt er hjarta þegit

Straka seya eins og ull

í þes maza greit

og þú, Er þinn Marta innddlt víð

enginn þú at noti

elskar þinn sem egið líf

odd í skógar koti

-11- þessi Sanga er þrevarinn

þat er einginn þagi

þinn er eins og höppstjórn

þreint: skópurázi

Kela nefni og þátann manna

höppum flestum meli

Gemma Semunds þefur þáinn

heldit vit og fleiri

Simba es kallt til skunnar

sist þat varast kummi

ham es alltaf alstatas

ofan á birstiummi

Snorri Þóndi á Heringstötum vas at segja hvort

ham dthi marga laupa

Snkurt

Snorri á laupe marna mest

mum ham sota höttum

son freis í einni lest

alt í höingum hnottum

Simon vas at koma saman bögu

Snk

Ham Simon mimm; Þóðraborg

bullum ís síð boetit

ham hefur umgva hjortasög

hveorin sem ham boetit

Gömul kona fluttis austur at Tingju í Gaulubólum

og dýpas litlu sítas

Snk

Tom at suman heolingum

Vöðalegur útsalagur
legur strandvegnaþing "Baja"
flutti 360 farþega og var 250 smá-
flutti af börðum og öðrum aldrinum

24. Maí 1941.

39

kafinn meini þingur
him fös uppí himinum
handist ekki : tungu

Gensa es frá : getsmunum
góðu og blá : kinnunum
og met hía aldrinum
alveg frá í hringstafnum

við Andrés í Hellukoti

Skittu : nots skittu : só
skittu fullum sandinum
skittu mikit skittu nó
skittu eins og fjandinum

Stókus vas at luskast vit skiltu

Am hpa

fat es autset þessu á
at þú ert mesti saki
fastu heldur formaná
fólk sem es met gati